

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/41/2021
Identifikačné číslo spisu: 1018200978
Dátum vydania rozhodnutia: 12. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1018200978.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Alza.sk s. r. o., so sídlom v Bratislave, Sliačska 1D, IČO: 36 562 939, právne zast.: JUDr. Barbarou Meinel, advokátkou a konateľkou NIELSEN MEINL, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho č. 9, IČO: 47 234 814, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova č. 10, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. apríla 2018, č.: PO/BEZ/2018/3809, O-129/2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2021, č.k. 2S/108/2018-123 v spojení s opravným uznesením z 21. septembra 2021, č.k. 2S/108/2018-175, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2021, č.k. 2S/108/2018-123 v spojení s opravným uznesením z 21. septembra 2021, č.k. 2S/108/2018-175 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 24. februára 2021, č.k. 2S/108/2018-123 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z.-Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. apríla 2018, č.: PO/BEZ/2018/3809, O-129/2018, ktorým žalovaný ako príslušný orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Inšpektorátu práce Bratislava z 29. januára 2018, Číslo: 2018/96, 2018/1330. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len

„zákon č. 125/2006 Z.z.“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 5.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z § 43 ods. 1 písm. a/, § 58a ods. 2 písm. a/, f/, g/ a § 94 ods. 5 v nadväznosti na prílohu 1a zákona č. 311/2001 Z.z. (ďalej len „zákon č. 311/2001 Z.z.“).

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 43 ods. 1 písm. a/, § 58a ods. 2, § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z., § 3 ods. 2, § 3 ods. 4 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd vo vzťahu k posudzovaniu porušenia § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. zo strany žalobcu poukázal na rozsudok sp. zn. 2S/10/2019, v ktorom súd v skutkovo a právne podobnom spore účastníkov konštatoval, že cit.: „ (...) nesúhlasí s výkladom ponúkaným žalobcom, že termín „predaj“ znamená len uzavretie kúpnej zmluvy. Týmto výrazom možno označiť nie len samotné uzatvorenie kúpnej zmluvy, ale aj proces, ktorý tomu predchádza, ktorý smeruje k uzavretiu kúpnej zmluvy, ale nevyhnutne v jej uzavretie nemusí vyústiť. Týmto termínom môže byť označená jednorazová udalosť, ale jeho význam zodpovedá aj označeniu opakujúcej sa prípadne permanentnej činnosti predávajúceho (ku kupujúcemu potenciálnemu kupujúcemu). Uzavretie kúpnej zmluvy je len jednou z možností alebo častí v rámci činnosti, ktorá sa nazýva predajom. S ohľadom na predmet posúdenia však súd zdôrazňuje, že pojem „predaj“ použitý v § 94 ods. 5 Zákonníka práce nemožno pri aplikácii tohto ustanovenia vnímať oddelene od celého použitého slovného spojenia „predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi“ alebo inak povedané „maloobchodný predaj“. Tieto slovné spojenia sú definované ako súhrn všetkých bezprostredných činností súvisiacich s predajom tovaru (výrobkov) konečným spotrebiteľom na ich osobné neobchodné použitie. Na rozdiel od maloobchodu, pri veľkoobchode je tovar predávaný kupujúcim na podnikateľské použitie. Predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi sa uskutočňuje v maloobchodných predajniach. Presná a vyčerpávajúca kategorizácia maloobchodnej predajne je vzhľadom na dynamiku rozvoja trhového hospodárstva veľmi obtiažna, pretože maloobchodné predajne sa vyskytujú v rôznych formách s ohľadom na výmeru, rozsahu a typ ponúkaného tovaru, kvalitatívne parametre, cenové úrovne, špecializáciu, viazanosť na certifikáciu alebo licenciu, spôsob obsluhy a rozsahu s predajom súvisiacich služieb, atď., pričom stále sa objavujú nové typy maloobchodných predajní“.

4. V tomto smere ďalej považoval za potrebné uviesť, že ustanovením § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. sa ustanovil zákaz práce, ktorou je predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi vrátane s ním súvisiacich prác (tzv. maloobchodný predaj), a to v týchto dňoch počas roka: 1. januára, 6. januára, vo Veľký piatok, vo Veľkonočnú nedeľu, vo Veľkonočný pondelok, 1. mája, 8. mája, 5. júla, 29. augusta, 1. septembra, 15. septembra, 1. novembra, 17. novembra, 24. decembra po 12.00 hodine, 25. decembra a 26. decembra nemožno zamestnancovi nariadiť ani s ním dohodnúť prácu, ktorou je predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi vrátane s ním súvisiacich prác. Výnimky z tohto zákazu sú obsiahnuté v prílohe č. 1a zákona č. 311/2001 Z.z. Ide o tieto prípady, na ktoré sa zákaz maloobchodného predaja v uvedených dňoch nevzťahuje: 1. maloobchodný predaj na čerpacích stanicích s palivami a mazivami, 2. maloobchodný predaj a výdaj liekov v lekárnach, 3. maloobchodný predaj na letiskách, v prístavoch, v ostatných zariadeniach verejnej hromadnej dopravy a v nemocniciach, 4. predaj cestovných lístkov, 5. predaj suvenírov, 6. predaj kvetov 8. mája, 1. septembra a predaj kvetov a predmetov určených na výzdobu hrobového miesta 1. novembra. Cieľom zakotvenia výnimiek zo zákazu maloobchodného predaja v týchto dňoch bolo zabezpečenie nevyhnutných potrieb obyvateľstva, aby fungovala základná pre život spoločnosti nevyhnutná infraštruktúra. Správne orgány v predmetnom administratívnom konaní nevytýkali prevádzkovanie internetového obchodu, ale to, že žalobca v dňoch uvedených v označenom § 94 ods. 5 umožnil navštíviť spotrebiteľom (zákazníkom) jeho obchodné priestory, pričom z hľadiska posúdenia porušenia tohto zákonného ustanovenia bolo právne irelevantné, či si spotrebiteľia tovar predtým zakúpený cez internet len vyzdvihli alebo mali možnosť vybrať si ho a kúpiť priamo v týchto obchodných priestoroch. Zákaz sa vzťahuje výlučne na pracovnoprávne vzťahy, teda na vzťahy založené pracovnou zmluvou alebo niektorou z dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, v ktorých na jednej strane vystupuje zamestnávateľ a na druhej zamestnanec, teda na vzťahy, ktoré sú regulované ustanoveniami zákona č. 311/2001 Z.z. Zákaz teda neplatí v prípade obchodnoprávných alebo iných zmlúv. Pokiaľ teda výdajné miesto

internetového obchodu, v ktorom je umožnené zákazníkovi zaplatiť za vopred vybraný a objednaný tovar, vyzdvihnúť si ho a v ktorom, ako to vyplývalo zo zistení správneho orgánu pri inšpekcii práce, sa nachádzal vystavený tovar, ktorý majú zákazníci možnosť si prezrieť a prípadne následne online kúpiť, spĺňa definíčné znaky maloobchodu, vzťahuje sa preto na neho obmedzenie vyplývajúce z § 94 ods. 5. Z administratívneho spisu mal tiež preukázané, že spotrebiteľia mali možnosť vystavený tovar zakúpiť aj priamo a tiež im bolo umožnené pred tým zakúpený tovar reklamovať. Uvedené len potvrdzuje správnosť úvah žalovaného o tom, že žalobca v čase rozhodnom pre posúdenie veci prevádzkoval maloobchod. Zákaz zamestnancovi nariadiť alebo s ním dohodnúť prácu, ktorou je predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi, sa nevzťahuje iba na samotný predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi, ale vzťahuje sa aj na s predajom súvisiace práce. Činnosti, ktoré vykonávali zamestnanci žalobcu, ako bolo zistené počas inšpekcie práce a týkali sa predaja tovaru, nad všetky pochybnosti korešpondujú s dikciou § 94 ods. 5, s ktorým tieto činnosti boli v rozpore.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd správnu žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 SSP a žalovanému, ktorý vo veci dosiahol úspech, ich náhradu nepriznal, keď žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, ich náhradu si ani neuplatnil, a pretože išlo o orgán štátnej správy, ktorému možno náhradu trov konania priznať iba vtedy, ak to možno spravodlivo požadovať.

II.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces konkrétne namietal, že krajský súd sa vo svojom odôvodnení rozsudku zaoberal výlučne porušením § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. i napriek tomu, že žalobcovi bola uložená pokuta za porušenie aj ďalších ustanovení zákona č. 311/2001 Z.z., konkrétne § 43 ods. 1 písm. a/ a § 58a ods. 2 písm. a/, f/, g/. Rovnako namietal, že sa krajský súd nevysporiadal s návrhom na sankčnú moderáciu podľa § 198 SSP. V tomto smere aj s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017 uviedol, že cit.: „ (...) Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.“ Rozsudok krajského súdu preto považoval za arbitrárny a nepresvedčivý; nedostatočným odôvodnením rozsudku bola žalobcovi odňatá možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci žalobca primárne uvádzal, že v správnom konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná skutočnosť, že by žalobca dňa 05. júla 2017 vo svojej prevádzke vykonával maloobchodný predaj, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď

nezisťoval, či zákazníkmi žalobcu boli počas sviatkov spotrebiteľia alebo podnikatelia, žalobca nebol predávajúčim tovaru, ale spoločnosť Alza.cz a.s., a teda žalobca poskytoval službu spočívajúcu vo výdaji tovaru zákazníkovi spoločnosti Alza.cz a.s. (slúžil ako výdajné miesto tovaru zakúpeného cez internet), z príslušnej dôvodovej správy možno tiež dôvodiť, že zákonodarca mal záujem upraviť primárne zákaz maloobchodného predaja v kamenných predajniach, a preto vyvstáva otázka, či internetový predaj je možné považovať za maloobchodný predaj tak, ako je definovaný v § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. Žalobca v žiadnom prípade nevykonával žiadne činnosti vo vzťahu k ním predávanému tovaru, nepredával ho, nevydával ani neprijímal jeho reklamácie.

11. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, eventuálne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 10. mája 2021.

13. Plne sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu a závermi z neho plynúcimi; kasačnú sťažnosť považoval za nedôvodnú. Pracovná náplň tak ako predpokladá § 43 ods. 1 písm. a/ zákona č. 311/2001 Z.z. nebola súčasťou dojednania pri uzatváraní pracovného pomeru. Vo vzťahu k § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. uviedol, že správne orgány bez akýchkoľvek pochybností zistili, že žalobca dňa 05. júla 2017 realizoval maloobchodný predaj, respektíve práce s ním súvisiace, pričom bolo irelevantné, či tak učinil v kamennej predajni, alebo nie. Otvorenie prevádzky len pre podnikateľov žalobca nijako relevantne nezdokladoval. Doručovanie cez tzv. e-shopy predstavuje len jednu z foriem maloobchodného predaja, žalobca v konkrétny deň uskutočňoval prostredníctvom svojich zamestnancov maloobchodný predaj, konkrétne činnosti súvisiace s predajom tovaru konečnému spotrebiteľovi, na ktoré sa zákaz premietnutý v § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. tiež nepochybne vzťahuje. Žalobca tým, že dňa 05. júla 2017 umožnil spotrebiteľom navštíviť prevádzku za účelom reklamácie, či pozretia si tovaru, čo zabezpečoval prostredníctvom zamestnancov, jednoznačne konal v rozpore s dikciou § 94 ods. 5 menovaného zákona.

14. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť v celom rozsahu zamietol.

IV.

15. Žalobca k vyjadreniu žalovaného zaslal písomné stanovisko z 01. júna 2021; vyjadrenie žalovaného a v ňom obsiahnuté skutočnosti považoval za neopodstatnené, zotrval na svojich argumentoch, ktoré sú súčasťou podanej kasačnej sťažnosti.

V.

16. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 03. júna 2021 na vedomie.

VI.

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná.

18. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. apríla 2018, č.: PO/BEZ/2018/3809, O-129/2018, ktorým žalovaný ako príslušný orgán postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Inšpektorátu práce Bratislava

z 29. januára 2018, Číslo: 2018/96, 2018/1330. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 5.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z § 43 ods. 1 písm. a/, § 58a ods. 2 písm. a/, f/, g/ a § 94 ods. 5 v nadväznosti na prílohu 1a zákona č. 311/2001 Z.z.

19. Správne orgány porušenie § 43 ods. 1 písm. a/ zákona č. 311/2001 Z.z. videli v tom, že žalobca v pracovných zmluvách uzatvorených dňa 24. mája 2017 s T. V., narodeným dňa XX. H. XXXX, dňa 24. apríla 2017 s M. T., narodeným dňa XX. Y. XXXX a dňa 20. júna 2017 s H. T., narodeným dňa XX. W. XXXX, nedohodol so zamestnancami podstatnú náležitosť pracovnej zmluvy, a to stručnú charakteristiku druhu práce.

20. Porušenie § 58a ods. 2 písm. a/, f/ a g/ zákona č. 311/2001 Z.z. spočívalo v tom, že žalobca ako užívateľský zamestnávateľ v dohode o dočasnom pridelení (Rámcovom objednávkovom formulári pre poskytnutie služieb) uzatvorenej dňa 28. februára 2017 s P.J. Servis, s.r.o. nedohodol dátum a miesto narodenia a miesto trvalého pobytu dočasne prideleného zamestnanca, nedohodol pracovné podmienky vrátane mzdových podmienok a podmienky zamestnávania dočasne prideleného zamestnanca, ktoré musia byť najmenej rovnako priaznivé ako u porovnateľného zamestnanca užívateľského zamestnávateľa, nedohodol podmienky, za ktorých môže zamestnanec alebo užívateľský zamestnávateľ skončiť dočasné pridelenie pred uplynutím doby dočasného pridelenia.

21. Porušenie § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. spočívalo v tom, že žalobca vo sviatok, dňa 05. júla 2017, na prevádzke ALZA.SK, Bottova č. 7, Bratislava, využíval prácu zamestnancov s T. V., narodeného dňa XX. H. XXXX, M. T., narodeného dňa XX. Y. XXXX, H. T., narodeného dňa XX. W. XXXX a Y. V., narodeného XX. E. XXXX, ktorí v daný deň vykonávali predaj tovaru konečnému spotrebiteľovi, respektíve práce s ním súvisiace (dozor na prevádzke), hoci výkon takejto práce vo sviatok zákon č. 311/2001 Z.z. zakazuje.

22. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

24. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

25. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

26. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti poukazuje na Ústavný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto

zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávnych predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

27. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999).

28. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o esenciálny argument, teda taký, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

29. Vo svetle vyššie uvedenom, najvyšší správny súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu a v kontexte na žalobné body uplatnené žalobcom v podanej správnej žalobe dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu je nedostatočné, keď sa riadne nezaoberal všetkými a podľa názoru najvyššieho správneho súdu pre danú vec zásadnými námietkami. V prvom rade najvyšší správny súd aj s odkazom na body 18 až 21 tohto rozsudku uvádza, že žalobcovi bola uložená pokuta na úseku dodržiavania ustanovení pracovno-právnych a mzdových predpisov za porušenie troch ustanovení zákona č. 311/2001 Z.z., konkrétne za porušenie § 43 ods. 1 písm. a/, § 58a ods. 2 písm. a/, f/ a g/ a § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z. Krajský súd sa vo svojom rozsudku zaoberal výlučne porušením § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z., teda porušením spočívajúcim v uskutočňovaní predaja tovaru konečnému spotrebiteľovi, respektíve prác s ním súvisiacich (dozor na prevádzke), hoci výkon práce vo sviatok zákon č. 311/2001 Z.z. zakazuje. Krajský súd však vôbec nevzal v úvahu ďalšie zo strany správnych orgánov vytknuté porušenia § 43 ods. 1 písm. a/ a § 58a ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. i napriek tomu, že žalobca v podanej správnej žalobe uplatnil relevantné námietky nielen vo vzťahu k porušeniu § 94 ods. 5 zákona č. 311/2001 Z.z., ale aj vo vzťahu k týmto ďalším ustanoveniam zákona č. 311/2001 Z.z. majúc za to, že zo strany žalobcu k ich porušeniu nedošlo. Najvyšší správny súd má za to, že postup súdu, ktorý úplne odignoroval námietky žalobcu smerujúce k ďalším porušeniam právnych predpisov, respektíve viacerých ustanovení toho istého právneho predpisu, nemožno považovať za postup spĺňajúci požiadavky článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Za týchto okolností preto nemožno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je v tejto podstatnej časti riadne zdôvodnené a v neposlednom rade aj presvedčivé.

30. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

31. Podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f/ SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

33. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej správnej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

34. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

35. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.